

THE SCHOOL TIMES

ZIMNÍ NÁLADA

Rok 2016 se přehoupl a je tu nový s číslem 2017...

Zřejmě všichni s napětím očekáváme, co zajímavého nám tento rok přinese. I přes řadu změn, které nás bezesporu očekávají, se můžeme těšit, že náš časopis THE SCHOOL TIMES je tu s námi stále.

I tentokrát jsme si pro Vás připravili řadu zajímavých příspěvků, kterými náš čtvrtletník obohatili jak žáci naší školy, tak i její učitelé.

Všem přispěvatelům a čtenářům tímto děkujeme a přejeme vše nejlepší v roce 2017...

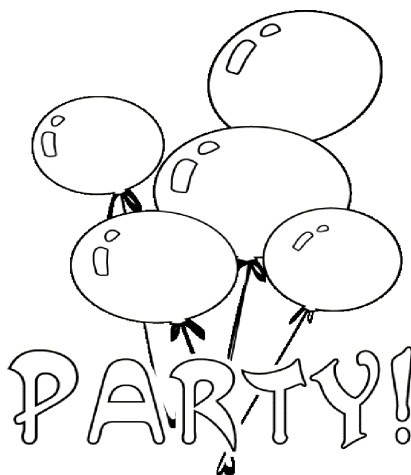
Co Vás čeká a nemine, aneb pár slov na úvod:

Vánoční svátky jsou sice již za námi, přesto si na ně v našem časopise znovu rádi zavzpomínáme a to díky mnoha zajímavým příspěvkům. I když zimní nálada možná není taková, jakou jsme si všichni vysnili a venku už hodně dlouho nenapadl sníh, určitě je i tak na co vzpomínat.

V tomto čísle se dozvíte řadu zajímavostí. Zjistíte, kdo nosí dárky v jednotlivých zemích, či jak kdo tráví Vánoce. Na toto téma byla znovu zaměřena i slohová práce, kterou dostali za úkol naši žáci. Díky nim se dozvíte, jak právě oni prožívají tyto svátky. Někteří možná naopak překvapí napínavým, či fantastickým příběhem s tematikou Vánoc nebo zimy.

Najdete zde i řadu jiných příběhů, vtipů a povídek ať už od žáků, či našich věrných dopisovatelů.

Tímto Vám za celý redakční tým přejeme příjemné počtení a také šťastný a ničím nezkažený vstup do následujícího roku 2017.

Kdo nosí dárky ve světě

Většina z nás ví, že u nás dárky nosí 24. prosince Ježíšek. Škoda jen, že k nám víc a více proniká představa, že Ježíšek vypadá jako obtloustlý starý pán v červeném úboru, jehož nos a tváře mají stejnou barvu jako jeho šaty. Někteří jdou dokonce i dál a představují si, že Ježíšek přijíždí na saních tažených soby. Jak jinak by totiž malé dítě utáhlo tolik dárků? Zřejmě zapomínáme, že v dětské fantazii je všechno možné a není nutné si vše vždy logicky vysvětlovat. Abychom se do toho zcela nezamotali, tady je výčet několika bytostí, které po světě rozváží dárky.

Amerika: Santa Claus - dárky rozváží na saních v noci z 24. na 25. Prosince - děti je rozbalují ráno.

Rusko: Převládá tu pravoslavné křesťanství, děti dostávají dárky až 7. ledna - přiváží je Děda Mráz.

Anglie: I když se to může zdát divné, Santa Claus zde dárečky nedává. Se saněmi tu jezdí podobný mužiček – Father Christmas neboli Otec Vánoc.

Itálie: Zde to zařizují hned dvě postavy. Některým dětem přináší dárky Babbo Natale – podobný našemu Mikuláši (nadílka se pak rozbaluje buď na Štědrý den, nebo 25.12. ráno). Jiným zase přiváží dárky žena – čarodějnice Befata (7. ledna).

Německo: Na severu děti dostávají dárky od dědečka Weinachstmann a na jihu nadílku rozdává Jezulátko, které nazývají Christkind.

Dánsko: Zde se o rozvoz dárků stará také Jezulátko – Julemand, v rozvozu mu pomáhají skřítki, kteří se jmenují Nisser (24. prosince).

ZÁJEZD DO NĚMECKA

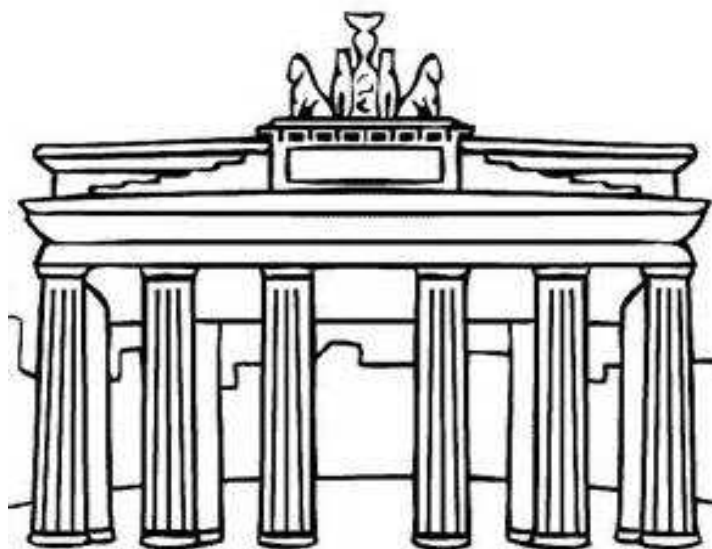
Ve středu 14. 12. 2016 jsme jeli se školou na dva dny do Německa. Ráno se všichni sešli u školy, když přijel autobus, posadili jsme se podle čísel a vyrazili směr Německo. Nejdříve jsme dorazili do Berlína, kde jsme si prohlédli Braniborskou bránu, hraniční přechod Checkpoint Charlie a Památník holocaustu.

K večeru jsme dorazili do Tropical Islands bylo zde hrozné horko a spousta bazénů a tobogánů. Později jsme se ubytovali do stanů a šli jsme spát. Ráno byla snídaně, kde si každý mohl vybrat, co si dá. Když všichni došídali, mohli jsme se jít zase koupat. Jeden bazén, který byl udělaný jako divoká voda, byl dokonce i venku.

Odpoledne jsme dorazili do Drážďan, kde si všichni prohlédli památky. Pak jsme se prošli po vánočních trzích a nakoupili v obchodech.

Myslím si, že se nám všem výlet líbil.

Žákyně 7. třídy

Jak jsem proplul obecnou školu

Sága o mé docházce stran druhé až páté třídy. /Krásná léta s uplakaným koncem/. Máme tu září roku 1959. Slavnostní den. Jednička se na mne tlemí z kalendáře. Jdu do druhé třídy. Maminka Danuška nezapře, že je z ortodoxní buržoazní prvorepublikové rodiny. Na hlavě mám slušivý bílý baret, na jehož vrcholu je dlouhá stopka, co připomíná anténu, díky které jsem na vojně odposlouchával prohnílý a krvelačný bundeswehr. Elegantní svetřík s norským vzorem přechází u krku v klasické věčko, které ladí v symbióze se švédskou košilí na dva knoflíčky. Krátké kalhoty s laclíkem doplňují punčocháčky v hnědé barvě a hnědé polobotky s elegantní špičkou. Dnes by se žáci podivili, co to vstoupilo za augusta, ale tehdá jsem byl určitě in. S hrůzou zjišťuji, že většina spolužáků vězí v bílé košili s onou překrásnou hvězdou jiskry. Mimo mne se ještě odlišuje Kofroň, Antropius a syn posledních soukromých zemědělců Lahna, který má dospělácký oblek a hodinky s řetízkiem po dědečkovi - kulakovi. Ředitel školy Žalud mě zpražil pohledem, ale nic neřekl a odtančil vítat prvňáky. Zaplouvám do své třetí lavice u okna vedle kámoše Nepeřeného a radostně vyhlížím svého učitele Lapku Václava. Otevřely se dveře a já jsem se strašlivě ulekl. Krve by se ve mně patrně nedořezal. Vstoupila vysoká urostlá ženština, která měla neuvěřitelně vyvinutý hrudník. Uvědomuji si, že takový moje maminka nemá ani náhodou. Opět vrznou dveře, ředitel je s námi opět a dívá se té nové učitelce tam co já, ale na rozdíl ode mne si olizuje jazykem rty, jako by mu vyprahlo. Pak už nás vítá a říká, že ta nová paní se jmenuje soudružka Zdena Poděbradská a já si uvědomuji, že v takových lázních byl můj táta Josef. Nová soudružka má na svém mocném hrudníku modrou košili se znakem ČSM, jako měly dospělé holky, co mně loni daly odznak jiskry. Křečovitě se usměje, odhalí chrup koně a říká, že z nás udělá řádné občany naší socialistické vlasti. Nás, co nemáme kroj, kárá a vyhání do zadních lavic. I když jsem příště přišel řádně ustrojen, své místo jsem už nezískal.

Podzim utekl jako voda a já měl překvapivě dobrý prospěch, i když vyvoleným u prsaté Poděbradské jsem se nikdy nestal. Vánoce nám otravovala Dědou Mrázem a Jolkou, a když jsem o kreslení nakreslil jakousi parodii na Ježíška, sepsula mě, dala mi pětku a prohlásila, že žádný Ježíšek není. Pak přišel poslední den před Vánoci a k nám přikvačil sám ředitel, aby nám sdělil, že soudružka učitelka přijde až po Vánocích, neboť je v Praze. Tam ji dávají instrukce, co má dělat v Budapešti, kde pozná Vánoce maďarských soudruhů. To je, milé jiskřičky, město našich přátel, kde lidé budují komunismus a naši vyznamenaní soudruzi to tam jedou okouknout.

Vánoce byly bílé a báječné. Asi fakt přišel Ježíšek, protože jsem dostal hodně dárků. Můj děda, co už nežije, totiž sprostě pravil, že by mi děda Mráz „nasral“, protože mu věčně ožralí Rusáci vykradli saně. A pak bylo třetího ledna a já si ráno sedl s Kofroněm do poslední lavice u okna a těšil se na pochvalu za bílou košili a odznak. Dlouho nikdo nešel. Pak k nám vběhl zrzavý a pihovatý deváťák Lang a řval: „Ta vaše učitelka vzala čáru, volové. Utekla na západ z Maďarska přes nějaký jezero do Rakouska.“ Jeho máma, co se jmenuje Gizela, má hospodu U Tří stehén a právě tam to prý včera povídali. Vtom dostal ránu lískovkou od školníka Modrého Antonína. Strašně řval a utíkal pryč. Pan Modrý si sedl za stůl naší učitelky a řekl, že nás dneska bude hlídat a kdo bude dělat bordel, dostane na prdel. Měl jsem v hlavě jako v úle a nechápal řadu slov, která byla pro mne nová. Škoda, že nežije děda. Ten by mi slova jako bordel a vzít čáru určitě vysvětlil. Gizela Langová, co točí v Týnci pivo, měla fakt správné informace. Již večer se všude povídalo, že kozatá Zděna utekla přes nějaké Neziderské jezero do Rakouska a odtud do města Bern ve Švýcarsku, kde žije její kamarád z pedagogické střední školy v Teplicích.

Celý měsíc byli všichni učitelé jako opaření a všichni byli k nám laskaví a nejvíce sám ředitel Žalud. Já, kterého vyhodili do poslední lavice, jsem měl velikou radost, protože jsem se bál, na rozdíl od roků na vysoké, obrovského hrudníku, který utekl kamsi do Bernu. Jediné, co moje malinká hlava nechápala, bylo, jak může soudružka utéct tam, kde žijí ti zlí, kterým před námi nadávala. Pak konečně přišel soudruh ředitel Žalud a

doprovázeli ho ti dva lidoví milicionáři, co měli na prsou ty krásné odznaky a dlouho s námi besedovali. Říkali, že lidé, jako byla ta paní Poděbradská, budou jednou spravedlivě potrestáni a že už zítra dostaneme jinou soudružku učitelku. Druhý den byl pátek osmnáctého. Ten den mi bylo přesně osm let. Ráno přišel ředitel a za ním stála krásná mladá paní učitelka. Jmenovala se Stanislava Studničková a já jsem ji od první chvíle miloval a mám ji moc rád do dnešního dne, kdy už dávno nežije. Měla nádherné pomněnkové oči a ty se na mě stále usmívaly. „Ty se jmenuješ Stáňa, vid', jako já.“ a pohladila mě po vlasech a já se prvně tetelil ve škole skutečným blahem. Vždy, když jsem si nevěděl s něčím rady, hledal jsem ty nádherné modré oči a ony se ne mě usmívaly a říkaly, ty to dokážeš. Nic nesmíš vzdát. Tak jsem se začal pod blahodárným vlivem paní učitelky měnit ve vyrovnaného dobrého žáka. Byla mojí druhou mámou až do onoho strašlivého dne v páté třídě, ale to bych předbíhal.

Jsem třeták, pionýr a mám doma kraj, který naše učitelka přímo nevyžaduje. Někteří ho nosí pořád, já někdy a Lahna vůbec, protože nesmí být v pionýru. Mají stále soukromě statek, dva páry volů, a tak mu to volové zakázali, jak by pravil můj děda. Planetu obletěl soudruh Gagarin a my jsme povinně jásali. Říd'a Žalud se rozplakal a jeho dcera Jelena, co chodí na gympl, přednesla báseň o udatném soudruhovi a nám tvrdila, že je to obrovský úspěch SSSR. Moc jsem tomu nerozuměl, navíc se mi strašně líbil v televizi zlý prezident USA jménem Kennedy. Byl fešák. Když jsem byl v šesté třídě, tak mi ho nějací blbci v Dallasu zabili. Rozstřelili mu pod skladem školních učebnic hlavu jak kokosový ořech. Nechápal jsem, jak si mohli ti Američané nechat zabít tak mladého a fešáckého prezidenta.

Díky paní učitelce Studničkové jsem měl pouze dvě dvojky. Z kreslení jako obyčejně a z jazyka našich přátel ruštiny, kterou jsem se moc neučil. Všichni u nás v Ořechové ulici měli opět vyznamenání. Škola mě bavila a ty modré oči mi říkaly, že někdy je lepší být až druhý. Ta skvělá ženská mě naučila vážit si skutečných hodnot. Kvůli ní jsem zdobil vánoční stromek, sbíral kaštiny a papír, a hlavně zpíval ve sboru, jak už víte z minulé kapitoly. Na jaře roku 1963 jsem už navštěvoval pátou třídu a my jsme jeli na

pěvecký zájezd na Moldavu, kde nám vyhradili sál, kde jsme nacvičovali pěvecké pásmo. Ve středu odpoledne už v místním kulturáku někdo byl. Zaslechl jsem pouze sorry pánové, že jdu na zkoušku pozdě. Nemohl jsem tušit, že jde o hlas Jana Jenýka Sorryho Pacáka, bigbítáka, co bubnoval za OLYMPIC. Ti chlapi tam za to vzali a já poprvé uslyšel tři kytary a bicí. Jako omámený jsem tam vlezl. Na pódiu hráli čtyři chlapi s dlouhými vlasy a mě ty vypalovačky úplně vcucly. Mám sluch a ruce a nohy necítily spartakiádu, ale pořádně nářez. Začal jsem se pohybovat do stran a v ten moment se ze mě stal bíták. Zkoušeli a museli mě vidět. Nechali mě a hráli dál. Zbrocený potem tančím dál a poprvé slyším skvosty jako Krásná neznámá, Má drahá dej mě víc své lásky, Línej skaut, Dědečkův duch, Anděl, Proč máš děvče oči unavený, Želva. Dohráli. Jeden sestoupil. Mohl to být Pavel Chrastina a povídá. „To bylo dobrý. Líbilo se ti to?“ vydechl jsem. „Moc!“ „Dokázal bys to zaspívat?“ „Kdybych znal slova, tak určitě.“ Poplácal mě po zádech. „Trsal si fakt skvěle.“ Pak už jsem je viděl pouze na koncertech a měl mařenu jako oni. Přezpíval jsem všechny jejich texty. Takže jsem tenkrát nekecal. Probudili ve mně rockera a jsem jím dodnes.

Jaro v páté třídě bylo vůbec na krásné zážitky bohaté. Kauza ztracených učitelských výplat se nedá vymyslet, to si musíte, vážení, prožít. Vše začalo úplně nevinně. Školník pan Modrý si mě vybral, abych mu pomohl odvézt na káře balíčky z pošty. Šel jsem s ním docela rád, protože bylo kreslení. Viděl jsem ho, jak stojí u přepážky a dostává peníze na učitelské výplaty, které dal do své příruční kabely. Já táhl káru a on strkal kolo. Před hospodou U Tří stehen na něj zahalekala paní Gizela a on neodolal. „Jeď napřed, já přífrčím za tebou.“ Vzal kolo, přivázal na něj tašku a zmizel v průjezdu pohostinství. Sedím ve škole a na všechno jsem dávno zapomněl. V poledne se na chodbě houfovali všichni učitelé. Ředitel Žalud máchal rukama a nadával. Peníze na výplaty zmizely. Zmizel i školník. V tom mi to došlo. Pan Modrý se zapomněl v hospodě. Vedu brunátného ředitele ke Třem stehnům. Hraje tam harmonika. Modrý má na lístku devět kusů. Je takový vláčný, jako býval děda, když se vracel večer z mariáše a zpíval píseň - Masaryk nás svolává. „Volodimire,“ řve napitý školník. Žalud se jmenuje Vladimír, a tak si ho školní pedel posověštil. „Prachy jsou v průjezdě.“ Hlava

školy se potácí z šenku ven, tam na kole visí taška. Žalud ji rozepne. Na zem se sypou zelené stokoruny. Dnes se tomu musím smát. Za mého mládí snad ani nebyli zloději. Dneska holt vše probíhá elektronicky.

Je poslední týden školní docházky. Naše paní učitelka často chybí. Supluje se a promítají nám film o chilském megaúspěchu na MS v kopané v roce 1962. Naši padli až ve finále s Brazílií. Pořád vidím Pepíka Masopusta, jak vede míč. Dnes už je ve fotbalovém nebi. Předposlední den paní učitelka přišla. Byla taková zvláštní. Smutná a zadumaná. Do stolu dala desky s vysvědčením, zamkla ho a povídá. Na shledanou, děti. Ať se vám v životě vždy daří. Dveře kabinetu tiše zavřela a já už ji nikdy neviděl. Druhý den stála před školou policie. Naše hodná paní učitelka spáchala sebevraždu. Její muž ji ten večer naposledy zbil. Voják z povolání. Hajzl. Odjel do kasáren a prý na ní řval, že je kráva jalová. Pak si ty moje krásné modré oči napustily vanu horké vody. Ve vodě si dvěma ráznými tahy žiletkou prořízla obě tepny na rukou. Asi necítila žádnou bolest a tiše usnula. Žádné děti po ní nezůstaly. Prý je nemohla mít. Tehdy jsem ještě nechápal, že chyba může být i na straně hulváta. Vysvědčení nám rozdala pionýrská vedoucí Buflerová. Tentokrát si nechala obvyklé kecy o sovětských pionýrech a připomínala mi naší paní učitelku. Na vysvědčení jsem měl poprvé a naposledy samé jedničky. Jak jsem se rozbrečel, tak mi slzy padaly na to vysvědčení a rozmazali celé to STANISLAV KUČERA. V tom mě někdo pohladil po hlavě. Proboha, Buflerová a vůbec nevypadala jako sovětská soudružka. Jen plač, uleví se ti, ale chci, abys věděl, že jsi byl její oblíbený žák. Řekla mi to. Budeš na ni vzpomínat celý život. V tom měla pravdu. Dlouho jsem si představoval, jak s ní jdu k oltáři za panem farářem a jak se nám narodili malí kluci, co píšou a kopou levou.

P.S. Pan major Studnička se ještě dvakrát oženil a rozvedl. Obě ženy nikdy nepřišly do jiného stavu. Ty už se nikdy neodvážil bít, jako mojí paní učitelku. Jeho poslední známost ho zahrnala na vyšetření spermatu. Byl neplodný. Nemohl mít děti. Paradox. V roce 1979 se nevrátil do svého malého domku, kde žil sám. Dva dny o něm nikdo nevěděl. Prý ho viděli, jak jde s košíkem na houby. Stanley, vždyť on chodil tam někam

za tvoji hájovnu. Je tam kus vojenského prostoru. Blik! Hřiby a Vinařická rokle. Znáám to tam. Nikdo tam třeba měsíc nepřijde. Šílenej krpál. Vesnice jde za mnou jako stádo. Jdu si pro něj najisto. Leží na dně rokle pod vysokým dubem. Chodil jsem tam randit. Leží na zemi ruce mírně rozhozeny. Na sobě starý vojenský mundúr. Košík se válí opodál. Chtěl sebrat první hřiby, když si ho našel infarkt myokardu. Pitva to jasně prokázala. Když ho nakládali a táhli do strmého svahu, tak jsem si uvědomil: Ten už by ženskou ani květinou neuhodil.

Mgr. Stanislav Kučera

Příběhy žáků

Ani dnes tomu nebude jinak. Po řadě úspěchů, které měly výtvořiny našich žáků, nezůstaneme pozadu a znovu Vám dovolíme nahlédnout do těch nejlepších. V podstatě vše zůstává při starém – i tentokrát totiž žáci dostali jasné zadání: Vánoce, případně jakýkoliv příběh spojený se zimou.

Děti znovu sáhly hluboko do své fantazie či vzpomínek a vytvořily tak řadu příběhů, které někoho pobaví či možná donutí k zamyšlení nad tím, jak jsme vlastně trávili Vánoce my. Někoho zřejmě překvapí, že i přes řadu technických vymožeností, se v jejich slohových pracích tyto věci téměř neobjevují. Je překvapivé vědět, že kouzlo Vánoc stále působí a lidé tak alespoň na chvíli odloží své mobilní telefony a tablety a zcela se věnují svým nejbližším.

Doufáme, že se Vám výtvořiny našich žáků budou líbit a za celý tým THE SCHOOL TIMES přejeme příjemné počtení.

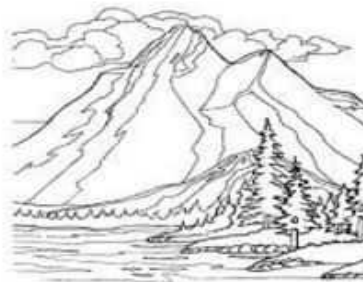
Alpy

O prázdninách jsem jela s rodinou, tetou, strejdou a bratrancem do Rakouska do Alp. Bylo to u Salzburgu a měli jsme pronajatý byt od strejdova kamaráda. Asi pět minut autem od bytu byly menší sjezdovky, a tak dvacet minut od nás byly ty velké s nejvyšší horou Kitzseinhorn.

První den jsme jeli na menší sjezdovky a tam jsme se trochu rozjezdili. Byla docela mlha, takže jsme moc neviděli a párkrát jsem i spadla, protože jsem neviděla hrboly na zemi. Další den jsme jeli do vyšších hor. Svítalo sluníčko, nebyly mraky, ale šíleně foukal vítr. Moje sestra na lyžích moc neumí, a tak se bála jezdit ve větru.

Na oběd jsme vždy jezdili do bytu, vařili jsme si sami. Po obědě jsme pak mívali klid, to jsem většinou učila bratrance matiku a češtinu (je mu osm). Potom jsme zase jeli jezdit. Jednou odpoledne jsme byli na velkých sjezdovkách. Byla mlha a ještě se mi zamlžovaly brýle, takže jsem toho moc neviděla. Jela jsem za tátou, abych nevjela někam mimo sjezdovku. Ale zkazil to on, vjel mimo, a tam bylo asi jeden a půl metru sněhu. Takže se mi zabořily lyže a já spadla hlavou napřed. Zlomily se mi brýle a měla jsem odřené čelo. Další den jsem nejezdila, protože mě bolelo za krkem, že jsem ani nemohla otočit hlavou. Naštěstí se mi to stalo poslední den, co jsme tam měli být. Takže jsem o tolik nepřišla. A pak už jenom vydržet půlku dne v autě a byli jsme doma.

Žákyně 8. A

Vánoce

Vánoce jsou nejkrásnějším obdobím, kdy si můžete vyhrát s vánočními dekoracemi. Zabavit se vyráběním adventních věnců, zdobením stromečku, pečením cukroví a dalších krásných věcí. Přemýšlet, co vám pod stromeček Ježíšek nadělí, nebo co nadělíte vy svým nejbližším. Světélka jsou to nejkrásnější, můžete si je dát do pokoje na záclonu, nebo si jimi vyzdobit svůj dům.

24. prosinec je tady. Nedočkavci, kteří se celý rok těší na Ježíška, se nemohou dočkat, co jim tento rok nadělí. Celý den se pak pomáhá mamince připravovat stůl a vaří se knedlíčková polévka, připravuje se bramborový salát, smaží se kapr, losos a klobásy.

Nejlepší je poslouchat vánoční koledy a cítit tu vánoční atmosféru. Šestá hodina nastává, je načase se krásně obléct do svátečních šatů, dokončit večeři a sednout si ke stolu. Celá rodina se v klidu nají, počká, až dojí i poslední člen a jde se ke stromečku! Každý je šťastný, i kdyby dostal i tu největší „blbost“. Dárky jsou rozbalené a děti si s nimi hrají a jsou šťastné.

A moudro na závěr! O Vánoce nejde o dárky, ale o to že jsme všichni spolu.

Žákyně 8. A

Příprava na Štědrý den

Venku sněží. Pomalu přichází čtvrtá adventní neděle. Všichni lidé se chystají na vánoční úklid. Uklízejí, kde se dá. Utírají prach. Leští nábytek, vytírají podlahu, třídí si věci v šuplících. Děti si čtou pohádky.

Lidé nakupují kuřecí prsní řízky, brambory, okurky, vajíčka, majonézu, hořčici, pepř i nějaké ty dárky pro své nejbližší. Přijedou domů, narovnájí to všechno jídlo do chladničky, aby se jim nezkazilo. Pečou cukroví. Děti hned chtějí ochutnávat. Maminky je hlídají, aby je z toho nebolelo břicho.

Když už se blíží Štědrý den, všichni zdobí stromeček barevnými flitry a ozdobami. Chystají se dělat bramborový salát. Přidávají ingredience. Krájí brambory, okurky. Nakonec vše zamíchají a ochutnají.

Večer o Štědrý den všichni jedí řízky a salát. U jídla si všichni povídají. Pomalu se chystají na zpívání u stromečku. Zpívají koledy a písně s vánoční tematikou. Po zpívání vždy rozbalují dárky. Z dárků mají všichni velikou radost. Ukazují si, co dostali. Potom se dívají na pohádky. Rodiče pijí vaječný koňak a všichni se smějí historkám, které vypráví teta. Jdeme spát a probouzíme se se skvělým pocitem Vánoc.

žákyně 8. B

Vánoční den

Naše rodina dodržuje vánoční tradice. Kromě zlatého prasátka, protože celý dne nejíst, tak bych měl halucinace. Ale jinak tradice opravdu dodržujeme.

Náš den začíná tím, že se táta osprchuje, zatopíme a ozdobíme stromeček, který pak sundáváme na Tři krále.

Mamka nandá cukroví a někteří shání dárky na poslední chvíli. Potom se zabalí a schovají. Díváme se na pohádky, potom jdeme s tátou natrhat nějaké větvičky, které se připevní na záclony a máma začíná dělat večeři.

Před večeří k nám přijede bratranec, protože nikoho nemá, tak ať není sám alespoň o Vánoce. Prostřeme, rozkrojíme jablko a necháme plout skořápky se svíčkami a ještě u stolu necháme volné místo pro nezvaného hosta.

Poté už jdeme na večeři, kde jsou typická jídla jako kapr, řízky, brambory, salát aj. Počkáme jeden na druhého, až dojí a pak už jdeme ke stromečku.

U stromečku rozdává tem nejmladší. Potom jdeme na půlnoční. Když se vrátíme domů, díváme se na pohádky a potom jdeme spát.

Žák 8. B

Vánoce mého dědy, když mu bylo sedm let

Jednou na štědrý den jsem si poslechl svého dědu, který mi vyprávěl, jaké byly jeho Vánoce pře sedmdesáti lety.

Děda začal vyprávět: skončila druhá světová válka, v obchodech bylo málo věcí a jídla. Vše bylo na papírové poukázky. Tenkrát byly Vánoce skutečně bílé. Zima začala v listopadu a trvala až do jara. Přesto jsme se na Vánoce těšili.

Táta někde sehnal malý smrček a my se sestrou jsme jej ozdobili. Z barevného papíru jsme vystříhali ozdoby a ze staniolu ty třpytivé. Svíčky byly ze skutečného vosku. Rodičům jsme dárky nemohli dát, protože jsme je neměli za co koupit. Ale na dárky pro sebe jsme se těšili.

Nastal večer, maminka připravila štědrovečerní večeři (bramborový salát a králíčí řízek). Potom jsme se sestrou odešli na dvůr, vyhlížet Ježíška. Maminka doma zacinkala příbory, které nahrazovaly zvonek. To bylo znamení příchodu Ježíška. Pod stromečkem jsem našel nějaké prádlo, hračku, gumu či pravítko a také alespoň jednu knížku (sestra dostala skoro to samé).

Maminka s tatínkem si nadělili pár potřebných věcí. Pak jsme společně seděli až do půlnoci, pili čaj, jedli cukroví a z rádia jsme poslouchali vánoční koledy a všem nám bylo hezky. „Vánoce byly vždy kouzelné a také navždy zůstanou.“

Žák 7. třídy

Neočekávané dobrodružství

Byl jednou jeden krásný den a Johan se 23. prosince vracel ze své cesty za rodinou domů. Šel přes údolí a zahlédl malou krásnou vesničku. Rozhodl se, že se tam půjde podívat. Šel tam a u malého pahorku zahlédl postavu a slyšel, jak na něj volá.

Vydal se za tou postavou. Když k ní přišel, tak na něj promluvila: „Já jsem svatý Mikuláš a potřebuji pomoci. Musíš zachránit letošní Vánoce!“ Johan se zamyslel a potom se ho zeptal: „Zdravím Mikuláši, já se jmenuji Johan. Rád vám pomůžu, v čem spočívá můj úkol?“ Mikuláš na to odpověděl: „No mám docela závažný problém. Tak jak jsme domluvení s Ježíškem i letos jsem mu sepsal seznam dětí, co zlobily a těch, co byli hodné. Jenže nastal a Ježíšek se musí skrývat, protože ho chce Santa Claus zavraždit a tím zkazit letošní Vánoce!“ Mikuláš mu na to odpověděl: „No a kde mám Ježíška hledat?“ Mikuláš na to: „No, to právě nevím, musíš ho někde najít, zkus se zeptat lidí na vesnici a až ho najdeš, předej mu seznam dětí.“ Johan na to: „Dobře, zatím na shledanou.“

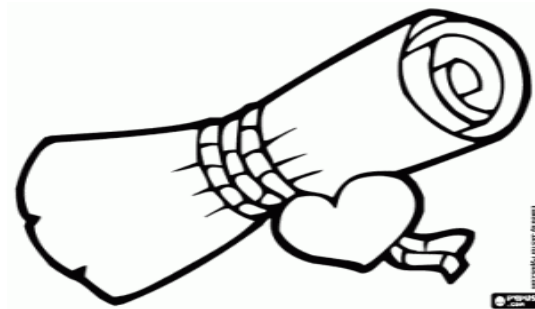
Johan se vydal zpět do vesnice a začal se poptávat. Šel za pekařem, potom do kovárny, do hospody, ale nikdo s ním nechtěl mluvit. Poslední, kdo zbýval, byl místní kněz. Johan k němu promluvil: „Zdravím, jmenuji se Johan. Dostal jsem důležitý úkol od Mikuláše. Musím zachránit Vánoce. Musím také najít Ježíška, předat mu seznam dětí a zabít Santu Clause s jeho kumpány.“ kněz mu na to odpověděl: „Dobře, řeknu ti nějaké informace. Povím ti, kde se Ježíšek ukrývá, ale napřed si vezmi tento meč. S ním musíš zneškodnit Santu. Víím, zní to hrozně, ale je to jediný způsob jak ho porazit. Ježíšek se ukrývá ve sněžném dole za vesnicí. Najdi ho tam, předej mu seznam a běž porazit temnotu.“

Johan mu na to odpověděl: „Dobře, vydám se tam. Zatím na shledanou!“ Johan se tam vypravil a opravdu tam potkal Ježíška, ale bohužel dost zraněného. Johan zahlédl v hloubi dolu velkou postavu. Byl to zlý Santa Claus!

Nebyl čas, a tak hodil pergamen se jmény Ježíškovi a rozeběhl se proti Santovi. Santa vytáhl svůj meč a bodl Johana. Tomu se však podařilo zneškodnit Santu.

Johan byl vážně raněný, ale přesto se mu povedlo zachránit letošní Vánoce. Spolu s Ježíškem pak dokončili seznam a rozdali dětem dárky, tak jak se patří.

Žák 7. třídy

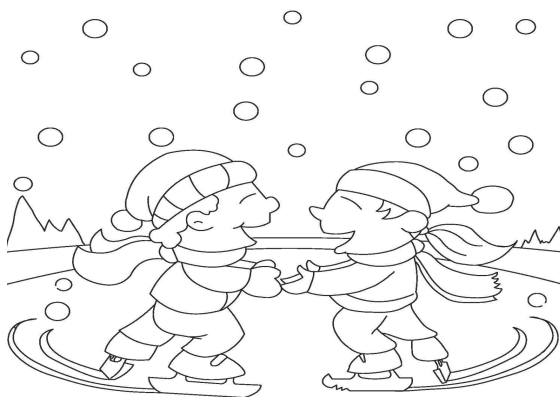
Podivné Vánoce

Bylo jednou jedno městečko a v něm žili dva sourozenci. Jmenuvali se Kateřina a Matěj. Ten den byly Vánoce, ale místo toho, aby sněžilo a byla zima, svítilo slunce. Někomu se líbilo, že se o Vánocích mohou koupat, ale ne Kateřině a jejímu bratrovi, a tak se rozhodli, že půjdou najít království ročních období. A tak šli, jenomže nevěděli, kudy se do takového království chodí. Najednou Kateřina zakopla o nějaký kámen a zmizela. Matěj přišel blíž a na tu zvláštní věc si sáhl, ale nikam nezmizel. Tak se rozeběhl a zakopl o něj také.

Když otevřel oči, uviděl Kateřinu. Okolo nich bylo moře a pláž. Bylo tu hrozně horko. O kus dál ležela zvláštní osoba. Měla sluneční brýle, dva blondáté ohony a podivné zářivé šaty. Když přišli blíž, zeptali se jí, jak se jmenuje. Ona jim odpověděla, že se jmenuje Haralda a že je vládce léta. A tak jí řekli, že místo toho, aby u nich doma sněžilo, svítí jim tam slunce a je hrozné horko. Ona jim odpověděla, že vládce zimy, Kornelie, ztratila hůlku, a tak nemůže začít zima. Proto se rozhodla, že zatím udělá léto. Sourozenci usoudili, že raději půjdou domů, protože nějakou hůlku asi jen tak nenajdou.

Když se vrátili na místo, kde byli před tím, zjistili, že to o co zakopli, nebyl kámen, ale hůlka. A tak ji zvedli a vrátili se zpět. Královna zimy byla šťastná a vykouznila sníh. Sourozenci se vrátili domů a byli šťastní, že mají Vánoce konečně opravdové.

Žákyně 7. třídy

Vtipy – Vánoce a Silvestr

- Pane Švejnoho, prý jedete autem zítra do Alp. Nemohl byste mi tam odvézt spací pytel?“
„Beze všeho, ale jak si ho tam vyzvednete?“
„No, kdyby vám to nevadilo, tak já bych byl v tom pytli.“
- „Tak co, jak jsi prožil letošního Silvestra, kamaráde?“
„Ale... nejprve jsem nevěděl, kam mám jít a teď si zase nemohu vzpomenout, kde jsem byl.“
- „Dobrý den, vítám vás v novém roce,“ zahajuje první vyučovací hodinu po vánočních prázdninách třídní učitelka. „Co si v novém roce přejete nejvíc?“
Ze zadní řady se ozve: „Sednout si.“
- Američan a Rus si telefonují:
A: Hele, Ivane, teď říkali, že tam u vás jsou děsný mrazy, -60 stupňů.
R: To je blbost, nejvyšš tak -20, Jacku.
A: No fakt, teď to hlásili na CNN, -60.
R: Ale no tak někde třeba -20, ale to už je fakt výjimečný.
A: No ale ty záběry byly drsný... omrzlý silnice, stromy, baráky...
R: Jo ty myslíš VENKU?!

